

mer er bleven holdt vedlige ved de ulykkelige Hændelser, som ere passerede med „Georg Stage“, og nu sidst oppe ved Hveen. Denne Frygt er ogsaa bleven næret ved alle de forskellige Uheld med Materiellet rundt omkring paa vore Baner, ved de forskellige Sporskifteuheld o. s. v. og ikke mindst ved Jernbaneulykken ved Eskildstrup, hvor to kraftige Mænd satte Livet til, og hvor adskillige Familier bleve gjorte ulykkelige. Som en af dem, der vare med ved denne Jernbanekatastrofe, som en, der var med til at vælte, men Gud ske Lov slap vel derfra, er der til mig kommet adskillige, ja jeg kan godt sige hundrede Henvendelser fra forskellige Mænd rundt om i Landet af forskellig politisk Trosbekendelse ligesom ogsaa fra Funktionærer rundt omkring fra, som hver for sig udtale sig om den Frygt, der er oppe hos dem, fordi de, om jeg saa maa sige, mere eller mindre til forskellige Tider føle en vis Utryghed, fordi der mangler Mandskab. Der er Masser af Mennesker, som have sagt til mig: Lad os komme bort fra denne Tantième, blot vi kunne faa en mindre enerverende Tilværelse. Dertil skal jeg kun sige, at skal denne Tantiémehistorie bibeholdes, saa burde den efter min Mening laves ganske grundig om. Jeg finder, at det er en Meningsløshed, at de Mænd inden for vor Etat, der staa som havende Ansvar for Nyanskaffelser, Vedligeholdelser og Ansættelse af Personale, skulle være delagtige i en Tantiémefordeling, idet man derved kan risikere, at de Mænd, som faa det store Udbytte, skulle lade sig lede af Hensynet til Udbyttet, fremfor at tage Hensyn til det, som skal give en fornuftig og forsvarlig Drift. Hvis de paagældende faa for lidt Løn, saa lad dem faa noget mere — jeg hører ikke til dem, som mene, at et stort Ansvar ikke kræver en ordentlig Løn — men de bør efter mit Skøn paa ingen mulig Maade være inde under Tantiémefordelingen. Jeg skal sige til de Mænds Ros, som have henvendt sig til mig om forskellige Forhold, at de hver for sig ikke have klaget over, at de havde for meget Arbejde, men de have kun hævdet alle som en, at Arbejdet er for anstrengende for dem, i alt Fald paa de Tider, hvor Aandsnærverelse er nødvendig, hvor det er nødvendigt at have en klar Hjerne, og jeg tror, at ærede Medlemmer her i Tinget ville med mig erkende, at der for de Mænd, der virke om Bord paa Skibe eller paa Jernbanen, er mange Tilfælde, hvor Agtpaa-

†

givenhed og en klar Hjerne er absolut nødvendig. Jeg tror, at det er paa Tide, at det siges, at det i første Linie gælder om at sikre saa vel Passagerers som Funktionærers Liv og Lemmer, saa vidt som det er muligt for Mennesker at kunne gøre det, og det kommer først i anden Linie at skabe det store Overskud. Og der tillader jeg mig at sige, at enhver Ledelse, som gaar imod dette Princip, er ikke alene utidig, men uforsvarlig. Befolkningen færdes ikke længere med den samme Tryghed som tidligere, fordi man fra alle Sider hører Tale om Overanstrengelse, og at der er for lidt Personale. At Sparesystemet i mange Tilfælde bestaar i at spare paa Skillingen og lade Daleren løbe, tror jeg, at jeg tilstrækkelig vil kunne paavise paa forskellige Omraader.

Jeg tillod mig i Fjor at beklage, at man havde borttaget den ene Mand fra Færgerne, som tidligere sejlede med 7 Mand, medens de nu skulle sejle med 6. Jeg ved, at denne Mand blev sat tilbage igen i Tjeneste den 1. Oktober, men den 1. April blev han atter tagen bort. Nu spørger jeg: er det en fornuftig Økonomi at borttage denne Mand paa en Tid af Aaret, hvor der er mest at bestille, og hvor der er den allerstørste Trafik? Jeg gentager, at hvis der en Gang skulde komme en Katastrofe paa et saadant Skib eller Færge, er der ikke Mandskab nok til at betjene de Baade, som jeg i Forvejen finder ere til Stede i for ringe Antal. Og at en saadan Katastrofe kan indtræde, har man Beviser nok for, og man har Eksempler nok paa, at en Katastrofe kan indtræde paa Tider og Steder, hvor der ikke nær er den Fare og Risiko, som der er ved vore Overfarter over Bælterne, idet man der sejler baade i Mulm og Mørke og under Taage og Sneforhold o. s. v., og hvad der er det værste, altid paa tværs af al anden Trafik. Og hvad vil saa denne Besparelse af denne ene Mand sige? Hvis man regner Tantièmen ud for de lavest lønnede Funktionærers Vedkommende, saa vil den kun andrage nogle ganske faa Øre.

Fra Kielerskibene kom der i Sommer til mig en Deputation fra Mandskabet, som bad mig overfor Trafikministeren at paapege det uheldige i, at de ingen Sinde havde et samlet Fridøgn. De mødte med en aldeles nøjagtig Opgørelse af deres Tjeneste i Løbet af de sidste 47 Dage, og det viste sig, at disse 47 Dage ikke havde tilført Mandskabet et eneste Fridøgn. Jeg